Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 20 februari 2013 *

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning — Frysning av tillgångar — En enhet ägs till 100 procent av en enhet som förklarats vara inblandad i kärnvapenspridning — Invändning om rättsstridighet — Motiveringsskyldighet — Rätten till försvar — Rätt till ett effektivt domstolsskydd”

I mål T-492/10,

Melli Bank plc, London (Förenade kungariket), inledningsvis företrätt av S. Gadhia och S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC, och R. Blakeley, barrister, därefter av Ashley, S. Jeffrey, A. Irvine, solicitors, D. Wyatt, QC, och Blakeley,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bishop och R. Liudvinaviciute-Cordeiro, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av S. Boelaert och M. Konstantinidis, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan dels om ogiltigförklaring av rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, s. 39), av rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, s. 81), av rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 423/2007 (EUT L 281, s. 1), av rådets beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 319, s. 71), av rådets genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning nr 961/2010 (EUT L 319, s. 11), och av rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 961/2010 (EUT L 88, s. 1), i den del som dessa rättsakter rör sökandebolaget, dels om fastställande av att artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 inte är tillämpliga på sökandebolaget,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová (referent), samt domarna K. Jürimäe och M. van der Woude,

justitiesekreterare: handläggaren N. Rosner,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 juli 2012,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökandebolaget, Melli Bank plc, är ett aktiebolag som är registrerat och har sitt säte i Förenade kungariket och som fått auktorisation och regleras av Financial Services Authority (brittisk kontrollmyndighet för finansiella tjänster). Melli Bank plc inledde sin bankverksamhet i Förenade kungariket den 1 januari 2002 till följd av en omvandling av Bank Melli Irans filial i Förenade kungariket (nedan kallad BMI). Sökandebolaget är ett helägt dotterbolag till BMI, som är en iransk bank som kontrolleras av den iranska staten.

2 Det nu aktuella målet är hänförligt till de restriktiva åtgärder som införts för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att denna ska upphöra med sin spridningskänsliga kärntekniska verksamhet och med att utveckla kärnvapenbärare (nedan kallad kärnvapenspridning).

3 Såväl BMI som dess dotterbolag, däribland sökandebolaget, upptogs i förteckningen i bilaga II till gemensam ståndpunkt 2007/140/GUSP av den 27 februari 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 61, s. 49) i enlighet med rådets gemensamma ståndpunkt 2008/479/GUSP av den 23 juni 2008 om ändring av gemensam ståndpunkt 2007/140 (EUT L 163, s. 43).

4 Följaktligen upptogs BMI och sökandebolaget i förteckningen i bilaga V till rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, s. 1), i enlighet med rådets beslut 2008/475/EG av den 23 juni 2008 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 163, s. 29). Detta ledde till att deras tillgångar frystes.

5 Såväl i gemensam ståndpunkt 2008/479 som i beslut 2008/475 har Europeiska unionens råd angett följande skäl, vad avser BMI och samtliga dess filialer och dotterbolag:

”Lämnar eller försöker lämna finansiellt stöd till företag som medverkar i eller upphandlar varor till Irans kärn- och robotprogram (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company och DIO). [BMI] fungerar som underlättare av Irans känsliga verksamhet. Den har underlättat otaliga uppköp av känsligt materiel till Irans kärn- och robotprogram. Banken har tillhandahållit ett antal finansiella tjänster på uppdrag av enheter som har nära koppling till Irans kärn- och robotindustrier, inbegripet att öppna remburser och hålla konton. Många av företagen ovan har pekats ut i [Förenta nationernas säkerhetsråds] resolutioner 1737 och 1747.”

6 Sökandebolaget väckte vid tribunalen talan i två mål mot beslut 2008/475. Talan ogillades i båda målen i tribunalens dom av den 9 juli 2009 i de förenade målen T-246/08 och T-332/08, Melli Bank mot rådet (REG 2009, s. II-2629).

7 Frågan huruvida de restriktiva åtgärderna gentemot sökandebolaget bör behållas var föremål för en omfattande skriftväxling mellan sökandebolaget och rådet från juli 2009 till maj 2010. Sökandebolaget sände rådet skrivelser den 6, den 15 och den 24 juli, den 20 augusti och den 15 oktober 2009 samt den 22 mars 2010, vilka rådet besvarade den 23 juli, den 1 oktober och den 18 november 2009 samt den 11 maj 2010.

8 Skriftväxlingen rörde skälen för att vidta och behålla de restriktiva åtgärderna mot BMI och sökandebolaget. Rådet preciserade i skrivelse av den 23 juli 2009 att sökandebolaget var föremål för restriktiva åtgärder för att det är dotterbolag till BMI. I skrivelse av den 18 november 2009 konstaterade rådet, efter omprövning, för det första att BMI stöder kärnvapenspridning, för det andra att sökandebolaget ägs av BMI, som kan påverka sökandebolaget, och för det tredje att de alternativa åtgärder som sökandebolaget har föreslagit inte undanröjer risken för att BMI kringgår de restriktiva åtgärderna som vidtagits mot den, med hjälp av sökandebolaget. Sökandebolaget vidhöll denna ståndpunkt i sin skrivelse av den 11 maj 2010.

9 Sökandebolaget begärde att få tillgång till handlingarna i ärendet vid rådet. Rådet avslog i skrivelse av den 23 juli 2009 sökandebolagets begäran om att få tillgång till det ursprungliga förslaget till beslut om restriktiva åtgärder gentemot BMI och sökandebolaget (nedan kallat det ursprungliga förslaget), med motiveringen att denna handling är konfidentiell. I skrivelse av den 1 oktober 2009 angav rådet en kompletterande motivering avseende att BMI påstods vara inblandad i kärnvapenspridning. Genom skrivelse av den 18 november 2009 tillsände rådet sökandebolaget en icke konfidentiell version av förslaget till beslut om restriktiva åtgärder med avseende på den kompletterande motiveringen från skrivelsen av den 1 oktober 2009 (nedan kallat det kompletterande förslaget).

10 Alltsedan rådet antog beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, s. 39), har BMI och sökandebolaget funnits med på förteckningen i bilaga II till nämnda beslut. Följande skäl angavs vad avser BMI:

”Lämnar eller försöker lämna finansiellt stöd till företag som medverkar i eller upphandlar varor till Irans kärn- och robotprogram (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company och DIO). [BMI] fungerar som underlättare av Irans känsliga verksamhet. Den har underlättat otaliga uppköp av känsligt materiel till Irans kärn- och robotprogram. Banken har tillhandahållit ett antal finansiella tjänster på uppdrag av enheter som har nära koppling till Irans kärn- och robotindustrier, inbegripet att öppna remburser och hålla konton. Många av företagen ovan har pekats ut i [Förenta nationernas säkerhetsråds] resolutioner 1737 och 1747. [BMI] fortsätter sin verksamhet genom att regelmässigt stödja och underlätta Irans känsliga verksamhet. Med hjälp av sina bankkontakter fortsätter den att ge stöd och tillhandahålla finansiella tjänster för sådan verksamhet till enheter som finns upptagna på FN- och EU förteckningar. Den agerar också på uppdrag av, och i ledningen för sådana enheter, inklusive Bank Sepah, och bedriver ofta sin verksamhet via dotterbolag och intresseföretag.”

11 Beslutet att uppta sökandebolaget i bilaga V till förordning nr 423/2007 påverkades inte av att rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 195, s. 25) trädde i kraft.

12 I skrivelse av den 27 juli 2010 underrättade rådet sökandebolaget om att det upptagits i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413.

13 I skrivelse av den 17 augusti 2010 hemställde sökandebolaget om att rådet skulle ompröva beslutet att uppta sökandebolaget i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och behålla det i förteckningen i bilaga V till förordning nr 423/2007. Sökandebolaget begärde i detta sammanhang även att rådet

skulle delge det kopior av samtliga handlingar i det ärende vid rådet som ledde till att restriktiva åtgärder vidtogs mot densamme. Sökandebolaget upprepade även sitt förslag att uppställa garantier för att undanröja risken att de restriktiva åtgärderna mot BMI kringgås.

14 Beslutet att uppta sökandebolaget i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 vidhölls genom rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

15 Förordning nr 423/2007 upphävdes genom rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 281, s. 1). Rådet upptog BMI och sökandebolaget i bilaga VIII till sistnämnda förordning. Följaktligen frystes sökandebolagets tillgångar och ekonomiska resurser i enlighet med artikel 16.2 i nämnda förordning.

16 Skälen för åtgärderna mot BMI i beslut 2010/644 och i förordning nr 961/2010 är desamma som i beslut 2010/413.

17 I skrivelse av den 28 oktober 2010 informerade rådet sökandebolaget om att det behållits i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och upptagits i förteckningen i bilaga VIII till förordning nr 961/2010. Rådet anmärkte härvid att sökandebolagets anmärkningar den 17 augusti 2010 inte utgjorde skäl för att upphäva de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget och att handlingarna i ärendet vid rådet inte innehåller några nya uppgifter eller upplysningar som rör sökandebolaget.

18 I skrivelse av den 29 juli 2011 begärde sökandebolaget att rådet skulle ompröva beslutet att behålla det i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och bilaga VIII till förordning nr 961/2010. Sökandebolaget upprepade även sitt förslag att uppställa garantier för att undanröja risken för att de restriktiva åtgärderna mot BMI kringgås, däribland vad avser att utnämna eller avsätta direktörer, och underströk att dessa garantier går att upprätthålla och att de är effektiva för att uppnå detta syfte.

19 Beslutet att uppta BMI och sökandebolaget i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010 påverkades inte av att rådets beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 319, s. 71) och rådets genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning nr 961/2010 (EUT L 319, s. 11) trädde i kraft.

20 I skrivelse av den 5 december 2011 informerade rådet sökandebolaget om att det behållits i förteckningarna i bilaga II till beslut 2010/413 och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010. Rådet konstaterade att sökandebolagets anmärkningar den 29 juli 2011 inte utgjorde skäl för att upphäva de restriktiva åtgärderna mot detsamma, eftersom de av sökandebolaget föreslagna garantierna vad avser utnämning och avsättande av direktörer inte var tillräckliga för att garantera att det förhåller sig självständigt i förhållande till BMI.

21 I skrivelse av den 31 januari 2012 gjorde sökandebolaget gällande att rådet begått flera fel i samband med sin omprövning av beslutet att behålla de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget. Sökandebolaget menade bland annat att rådet i sin skrivelse av den 5 december 2011 inte gett en tillräcklig motivering för sitt beslut att inte beakta de av sökandebolaget föreslagna ytterligare garantierna.

22 Domstolen ogillade i sin dom av den 13 mars 2012 i mål C-380/09 P, Melli Bank mot rådet, sökandebolagets överklagande av tribunalens dom av den 9 juli 2009 i det ovan i punkt 6 nämnda målet Melli Bank mot rådet.

23 När förordning nr 961/2010 upphävdes genom rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 88, s. 1), upptog rådet BMI och sökandebolaget i förteckningen i bilaga IX till sistnämnda förordning. Skälen är, vad avser BMI och dess filialer och dotterbolag, desamma som i beslut 2010/413. Följaktligen frystes sökandebolagets tillgångar och ekonomiska resurser i enlighet med artikel 23.2 i nämnda förordning.

24 I skrivelse av den 24 april 2012 informerade rådet sökandebolaget om att det behållits i förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och upptagits i förteckningen i bilaga IX till förordning nr 267/2012. Rådet hänvisade härvid till de argument rådet redan hade anfört både i skriftväxlingen med sökandebolaget och vid tribunalen. Rådet uppmärksammade även sökandebolaget på det som domstolen hade kommit fram till i sin dom av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet.

Förfarandet och parternas yrkanden

25 Sökandebolaget har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 7 oktober 2010.

26 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 5 november 2010 justerade sökandebolaget sina yrkanden med anledning av att beslut 2010/644 och förordning nr 961/2010 antagits.

27 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 14 januari 2011 ansökte Europeiska kommissionen om att få intervenera till stöd för rådet. Ordföranden på tribunalens fjärde avdelning beslutade den 8 mars 2011 att bifalla ansökan.

28 Sökandebolaget förklarade i sin replik som inkom till tribunalens kansli den 7 mars 2011 att det frånföll sitt yrkande om att genomförandeförordning nr 668/2010 ska ogiltigförklaras.

29 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 31 januari 2012 justerade sökandebolaget sina yrkanden med anledning av att beslut 2011/783 och genomförandeförordning nr 1245/2011 antagits och yrkade att de angripna rättsakterna i förekommande fall ska ogiltigförklaras med omedelbar verkan.

30 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 27 april 2012 justerade sökandebolaget sina yrkanden med anledning av att förordning nr 267/2012 antagits.

31 Tribunalen (fjärde avdelningen) beslutade, på grundval av referentens rapport, att inleda det muntliga förfarandet. Tribunalen anmodade, som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i dess rättegångsregler, parterna att ange vilka konsekvenser de menar att domen av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet har för förevarande mål, och uttala sig i frågan huruvida sökandebolagets talan kan upptas till sakprövning såvitt avser den fjärde grunden. Parterna besvarade tribunalens frågor.

32 Sökandebolaget angav i sitt svar på tribunalens frågor, vilket inkom till tribunalens kansli den 8 juni 2012, att det inte längre gjorde gällande den del av den första grunden som avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd eller den del av den andra grunden som avser att rådet har gjort sig skyldigt till en oriktig bedömning i frågan vilket ägande eller inflytande BMI har i sökandebolaget, och inte heller den tredje grunden, som avser att artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 är rättsstridiga.

33 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 3 juli 2012.

34 Genom tribunalens beslut (fjärde avdelningen) av den 4 september 2012 återupptogs det muntliga förfarandet för att till handlingarna i målet lägga sökandebolagets synpunkter på domstolens ordförandes beslut av den 19 juli 2012 i mål C-110/12 P(R), Akhras mot rådet (ej publicerat i rättsfallssamlingen), och inhämta övriga parters anmärkningar. Det muntliga förfarandet avslutades på nytt den 4 oktober 2012.

35 Sökandebolaget har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara punkt 5 i tabell B i bilaga II till beslut 2010/413, punkt 5 i tabell B i bilagan till beslut 2010/644, punkt 5 i tabell B i bilaga VIII till förordning nr 961/2010, beslut 2011/783, genomförandeförordning nr 1245/2011 och förordning nr 267/2012, i de delar som dessa rättsakter rör sökandebolaget, och detta med omedelbar verkan, och

— fastställa att artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 inte är tillämpliga på sökandebolaget, samt

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

36 Rådet och kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandebolaget att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

37 Sökandebolaget har i sina skrivelser anfört fem grunder. Den första grunden rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd. I den andra grunden har sökandebolaget gjort gällande att rådet har gjort sig skyldigt till en oriktig bedömning i frågan vilket ägande eller inflytande BMI har i sökandebolaget. I den tredje grunden påstås att artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 är oproportionerliga och därför rättsstridiga. I den fjärde grunden påstås att rådet har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning vad rör BMI:s inblandning i kärnvapenspridning. I den femte grunden har sökandebolaget gjort gällande att rådet har åsidosatt proportionalitetsprincipen samt sökandebolagets äganderätt och näringsfrihet.

38 Såsom framgår av punkt 32 ovan har sökandebolaget under förfarandet frånfallit den tredje grunden och en del av sina invändningar i den första och den andra grunden. Eftersom den tredje grunden är den enda grund som anförts till stöd för det andra yrkandet, vilket avser fastställande av att artikel 7.2 d i förordning nr 423/2007, artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 inte är tillämpliga på sökandebolaget, innebär detta att detta yrkande numera saknar föremål.

39 Rådet och kommissionen anser att talan inte kan bifallas på någon av sökandebolagets grunder. Rådet har i sin replik dessutom gjort gällande att sökandebolaget inte är behörig att göra gällande att dess grundläggande rättigheter har åsidosatts, eftersom sökandebolaget lyder under iranska staten.

40 Tribunalen kommer först att pröva huruvida sökandebolagets justerade yrkanden kan upptas till sakprövning. Därefter ska tribunalen i tur och ordning pröva frågan om upptagande till sakprövning av sökandebolagets fjärde grund respektive av rådets argument om att sökandebolaget inte är behörig att begära skydd för sina grundläggande rättigheter

Upptagande till sakprövning

Huruvida sökandebolagets justerade yrkanden kan upptas till sakprövning

41 Såsom framgår av punkterna 14, 15 och 23 ovan har förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413, efter att talan väcktes, ersatts av en ny förteckning, som stadfästs i beslut 2010/644, varvid förordning nr 423/2007 upphävts och ersatts av förordning nr 961/2010, vilken i sin tur ersatts och upphävts av förordning nr 267/2012. Rådet har dessutom i skälen till beslut 2011/783 och till genomförandeförordning nr 1245/2011 uttryckligen konstaterat att det fullständigt har omprövat förteckningen i bilaga II till beslut 2010/413 och bilaga VIII till förordning nr 961/2010, varvid rådet kommit till slutsatsen att de personer, enheter och organ som uppräknas i dessa rättsakter, däribland sökandebolaget, även fortsättningsvis ska vara föremål för restriktiva åtgärder. Sökandebolaget har justerat sina ursprungliga yrkanden så, att dess talan om ogiltigförklaring nu, förutom beslut 2010/413 och genomförandeförordning nr 668/2010, även omfattar beslut 2010/644, förordning nr 961/2010, beslut 2011/783, genomförandeförordning nr 1245/2011 och förordning nr 267/2012 (nedan tillsammans kallade de angripna rättsakterna). Rådet och kommissionen har inte riktat några invändningar mot denna justering.

42 Tribunalen erinrar härvid om att när ett beslut eller en förordning som direkt och personligen berör en enskild under förfarandets gång ersätts med en annan rättsakt med samma föremål, ska detta betraktas som en ny omständighet som ger sökandebolaget möjlighet att anpassa sina yrkanden och grunder. Det skulle nämligen strida mot god rättskipning och processekonomiska krav att tvinga sökandebolaget att väcka en ny talan. Det skulle dessutom vara oskäligt om institutionen i fråga - för att undslippa den kritik mot en rättsakt som framförts i en ansökan som getts in till unionsdomstolen - skulle kunna ändra rättsakten eller byta ut den mot en annan och under förfarandet åberopa denna ändring eller detta byte för att frånta motparten möjligheten att utvidga sina ursprungliga yrkanden och grunder till att avse den senare rättsakten, eller att anföra ytterligare yrkanden och grunder gentemot denna (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 23 oktober 2008 i mål T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, REG 2008, s. II-3019, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

43 Samma slutsats gör sig gällande för rättsakter som, i likhet med beslut 2011/783 och genomförandeförordning nr 1245/2011, konstaterar att ett beslut eller en förordning även fortsättningsvis direkt och personligen ska omfatta vissa enskilda, efter ett omprövningsförfarande som genomförts i enlighet med vad som uttryckligen föreskrivs i samma beslut eller samma förordning.

44 Sökandebolaget ska därför i förevarande fall anses kunna yrka ogiltigförklaring av beslut 2010/644, av förordning nr 961/2010, av beslut 2011/783, av genomförandeförordning nr 1245/2011 och av förordning nr 267/2012, i den del som dessa rättsakter rör sökandebolaget (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 42 nämnda målet People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, punkt 47).

Huruvida den fjärde grunden avseende att rådet gjorde en oriktig bedömning av BMI:s inblandning i kärnvapenspridning, kan upptas till sakprövning

45 Sökandebolaget har i sin fjärde grund gjort gällande att det inte fanns grund för att vidta restriktiva åtgärder mot BMI. Sökandebolaget har härvid hänvisat till talan i mål som BMI väckt vid unionsdomstolen och förklarat att om BMI inte längre omfattas av restriktiva åtgärder vid tidpunkten då dom meddelas i förevarande mål, ska de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget ogiltigförklaras.

46 Sökandebolaget har dock inte anfört någon konkret invändning som förklarar varför de restriktiva åtgärderna mot BMI ska anses vara rättsstridiga. Sökandebolaget har exempelvis inte med precision uttalat sig om den kompletterande motiveringen med påstående att BMI påstods vara inblandad i

kärnvapenspridning, som bolaget har fått del av genom rådets skrivelse av den 1 oktober 2009 (se punkt 9 ovan), eftersom sökandebolaget inte ens har förklarat huruvida det bestrider riktigheten i det som läggs BMI till last eller bedömningen att detta ska anses utgöra stöd till kärnvapenspridning.

47 Tribunalen kan mot denna bakgrund inte ta ställning till den fjärde grunden, eftersom sökandebolagets argument inte är tillräckligt preciserade. Nämnda grund kan således inte upptas till sakprövning enligt artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, såsom kommissionen har anmärkt.

Huruvida rådets argument i frågan huruvida grunderna avseende att sökandebolagets grundläggande rättigheter har åsidosatts kan upptas till sakprövning

48 Rådet har i dupliken gjort gällande att sökandebolaget ska anses lyda under iranska staten, varför det inte kan göra gällande det skydd och de garantier som följer av de grundläggande rättigheterna. Rådet anser följaktligen att de grunder som avser ett påstått åsidosättande av nämnda rättigheter inte kan tas upp till sakprövning.

49 Tribunalen erinrar om att rådet inte har bestritt sökandebolagets rätt att yrka ogiltigförklaring av de angripna rättsakterna som sådana. Rådet har endast invänt mot att sökandebolaget ska ha vissa rättigheter som det har åberopat i syfte att få rättsakterna ogiltigförklarade.

50 Frågan huruvida sökandebolaget har eller inte har de rättigheter som åberopats till stöd för en ogiltighetsgrund avser emellertid inte frågan huruvida denna grund kan tas upp till sakprövning, utan huruvida grunden kan godtas. Rådets och kommissionens argument att sökandebolaget ska anses lyda under iranska staten kan således inte godtas såvitt de avser att talan delvis inte kan tas upp till sakprövning.

51 För det tredje framställdes dessa argument för första gången i dupliken utan att rådet har gjort gällande att det grundar sig på rättsliga eller faktiska omständigheter som har framkommit först under förfarandet. Vad avser prövningen i sak utgör argumenten således en ny grund, i den mening som avses i artikel 48.2 första stycket i tribunalens rättegångsregler, och kan således ej tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

52 Eftersom sökandebolaget har frånträtt vissa av sina yrkanden och den fjärde grunden inte kan upptas till sakprövning, kommer tribunalen endast pröva den första, den andra och den femte grunden.

53 Tribunalen kommer inledningsvis tillsammans pröva den andra grunden, i vilken sökandebolaget har gjort gällande att rådet har gjort sig skyldigt till en oriktig bedömning i frågan vilket ägande eller inflytande BMI har i sökandebolaget, och den femte grunden, med påstående att rådet har åsidosatt proportionalitetsprincipen samt sökandebolagets äganderätt och näringsfrihet. Tribunalen kommer senare att pröva den första grunden, som rör åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd.

Den andra grunden: Oriktig bedömning i frågan vilket ägande eller inflytande BMI har i sökandebolaget. Den femte grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen, äganderätten och näringsfriheten

54 Sökandebolaget har i sitt svar till tribunalen, som inkom till tribunalen den 8 juni 2012 (se punkt 32 ovan) förklarat att det, med hänsyn till domen av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet, inte längre påstår att det inte ägs av BMI, i den mening som avses i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och artikel 16.2 i förordning nr 961/2010, eller inte tillhör*

BMI, i den mening som avses i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012. Sökandebolaget anser ändå att beslutet att vidta och behålla de restriktiva åtgärderna mot det utgör en oproportionerlig inskränkning av dess äganderätt och näringsfrihet. [”apartenant” översätts med ”ägs” i nämnda bestämmelser. Ändras till ”tillhör” för att underlätta läsningen. Övers. anm.]

55 Det framgår härvid av rättspraxis att när tillgångarna hos en enhet om vilken det har fastställts att den deltar i kärnvapenspridning fryses, föreligger det en icke försumbar risk att denna enhet utövar påtryckningar på de enheter som den äger eller kontrollerar, eller som tillhör den, för att kringgå verkan av de åtgärder som vidtagits mot den. Rådets åtgärd att frysa dessa enheters tillgångar, såsom denna framgår av artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012 är således nödvändig och ändamålsenlig när det gäller att säkerställa att åtgärderna är effektiva och att de inte kringgås (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet, punkterna 39 och 58).

56 Enligt samma rättspraxis är villkoret om ägande i artikel 20.1 b i beslut 2010/413 och artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 uppfyllt, så snart det står klart att en enhet till 100 procent ägs av en enhet som anses var inblandad i kärnvapenspridning (se, analogt, domen av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet, punkt 79). Samma slutsats gör sig gällande vad rör frågan huruvida en enhet tillhör en enhet som anses vara inblandad i kärnvapenspridning, enligt artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

57 Av detta följer att rådets beslut att vidta restriktiva åtgärder mot en enhet som till 100 procent ägs av eller till 100 procent tillhör en enhet som anses var inblandad i kärnvapenspridning (nedan kallad den ägda enheten) inte bygger på en bedömning av risken att enheten kan förmås att kringgå verkan av de åtgärder som vidtagits gentemot dess moderbolag, utan är en direkt följd av att relevanta bestämmelser i beslut 2010/413, förordning nr 961/2010 och förordning nr 267/2012, såsom dessa har tolkats av unionsdomstolen, verkställs.

58 Argument mot att åtgärden att frysa den ägda enhetens tillgångar är oproportionerlig, av det slag som sökandebolaget har framfört inom ramen för den andra och den femte grunden, rör inte på något sätt frågan huruvida rådets bedömning av de faktiska omständigheterna är rättsstridig. Sådana argument rör definitivt frågan huruvida de allmänna bestämmelser som ålägger rådet att frysa tillgångarna hos samtliga ägda enheter, såsom artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012.

59 Detta innebär att om en ägd enhet vill göra gällande att de restriktiva åtgärder som vidtagits mot den är rättsstridiga, så måste den i talan om ogiltigförklaring av de rättsakter som innebär att sådana åtgärder ska vidtas eller behållas mot den åberopa att nämnda allmänna bestämmelser inte är tillämpliga, och detta i form av en invändning om rättsstridighet, i den mening som avses i artikel 277 FEUF.

60 I förevarande fall har det inte bestritts att sökandebolaget till 100 procent ägs av BMI eller att det ”tillhör” BMI till 100 procent. Det bestrids inte heller att rådet förklarat att det anser att BMI är inblandad i kärnvapenspridning.

61 Det är dock inte rimligt att anse att sökandebolaget gjort en invändning om rättsstridighet som grundas på de argument som framförts inom ramen för den andra och den femte grunden.

62 Sökandebolaget har nämligen inte gjort någon uttrycklig invändning om rättsstridighet på grundval av dessa argument vare sig i sina inlagor, i sitt svar av den 8 juni 2012 på tribunalens frågor eller vid förhandlingen.

63 Sökandebolagets argument inom ramen för den andra och den femte grunden grundas vidare på omständigheter som endast gäller för sökandebolaget, eftersom de anförts med hänvisning till dess konkreta situation och de specifika åtgärder som bolaget föreslagit rådet. Dessa argument saknar således relevans vad avser prövningen huruvida de allmänna reglerna i artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012 är rättsstridiga.

64 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra och den femte grunden, eftersom de är verkningslösa.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av principen om iakttagandet av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd

65 Sökandebolaget har i den första grunden gjort gällande att rådet har åsidosatt motiveringsskyldigheten samt bolagets rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd. Rådet har nämligen inte lämnat sökandebolaget tillräckliga upplysningar för att bolaget på ett verksamt sätt ska kunna yttra sig över de restriktiva åtgärderna mot det och för att säkerställa att dess fall får en rättvis prövning. Vidare begicks flera fel under den återkommande omprövningen av de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget.

66 Rådet, som stöds av kommissionen, har hävdat att sökandebolagets argument inte kan vinna framgång. Rådet har särskilt hävdat att sökandebolaget inte kan åberopa principen om iakttagande av rätten till försvar.

67 Tribunalen vill inledningsvis erinra om att skyldigheten att motivera en rättsakt som går någon emot - vilken föreskrivs i artikel 296 andra stycket FEUF och, vilket är av särskild vikt i förevarande fall, i artikel 24.3 i beslut 2010/413, i artikel 36.3 i förordning nr 961/2010 och i artikel 46.3 i förordning nr 267/2012 - syftar till att dels ge den som berörs av en sådan rättsakt tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad, eller om den eventuellt är behäftad med ett fel som gör att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet. Denna motiveringsskyldighet utgör en grundläggande unionsrättslig princip från vilken undantag endast får göras på grund av tvingande hänsyn. Den berörde ska därför i princip underrättas om skälen för rättsakten samtidigt som den underrättas om antagandet av den rättsakt som går vederbörande emot. En bristfällig motivering kan inte rättas till genom att den berörde får kännedom om skälen för rättsakten under förfarandet vid unionsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 14 oktober 2009 i mål T-390/08, Bank Melli Iran mot rådet, REG 2009, s. II-3967, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

68 Om inte tvingande hänsyn hänförliga till unionens eller dess medlemsstaters säkerhet eller till upprätthållandet av deras internationella relationer utgör hinder för att lämna ut vissa upplysningar, är rådet följaktligen skyldigt att underrätta en enhet som omfattas av restriktiva åtgärder om de specifika och konkreta skäl som enligt rådet gör att åtgärderna bör vidtas. Rådet ska sålunda ange de faktiska och rättsliga omständigheter som utgör den rättsliga grunden för de aktuella åtgärderna samt de överväganden som har fått rådet att vidta desamma (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 81 och där angiven rättspraxis).

69 Motiveringen ska dessutom vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket den antagits. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga

rättsregler på det ifrågavarande området. En rättsakt som går någon emot ska anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att denne har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot honom eller henne (se domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 82 och där angiven rättspraxis).

70 Enligt fast rättspraxis utgör iakttagandet av rätten till försvar, och särskilt rätten att yttra sig, i alla förfaranden som inleds mot en enhet som kan leda till en rättsakt som går enheten emot, dessutom en grundläggande princip i unionsrätten som ska iakttas även om förfarandet i fråga inte är reglerat (domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 91).

71 Principen om iakttagande av rätten till försvar kräver dels att den berörda enheten underrättas om omständigheter som görs gällande gentemot den till stöd för den rättsakt som går enheten emot, dels att det är möjligt för enheten att göra gällande sin ståndpunkt i detta avseende (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 12 december 2006 i mål T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mot rådet, REG 2006, s. II-4665, punkt 93).

72 Vad avser en första rättsakt med beslut om att en enhets tillgångar ska frysas, ska - om inte tvingande hänsyn till unionens eller dess medlemsstaters säkerhet, eller deras internationella relationer, utgör hinder därför - de omständigheter som läggs den berörde till last anges samtidigt som den aktuella rättsakten antas eller så snart som möjligt därefter. Den berörda enheten har även rätt att, på begäran, yttra sig över dessa omständigheter när väl rättsakten har antagits. Med samma reservationer måste varje därpå följande beslut om frysning av tillgångar i princip föregås av en upplysning om de nya omständigheter som läggs den berörde till last och en ny möjlighet för densamme att yttra sig (se, analogt, domen i det ovan i punkt 71 nämnda målet Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mot rådet, punkt 137).

73 Tribunalen erinrar vidare om att när tillräckligt exakta uppgifter som ger den berörda enheten möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt beträffande de omständigheter som rådet har gjort gällande mot denna har meddelats, innebär inte principen om iakttagande av rätten till försvar att rådet har en skyldighet att självmant ge tillgång till handlingarna i ärendet. Det är endast på begäran av den berörda parten som rådet är skyldigt att ge tillgång till samtliga administrativa icke konfidentiella handlingar som rör åtgärden i fråga (se domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 97 och där angiven rättspraxis).

74 Principen om ett effektivt domstolsskydd är vidare en allmän princip i unionsrätten. Den har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och har stadfästs i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EUT C 83, 2010, s. 389). För att domstolsprövningen ska vara effektiv krävs det att den aktuella unionsmyndigheten i så stor utsträckning som möjligt upplyser den berörda enheten om skälen för den restriktiva åtgärden, antingen vid den tidpunkt när åtgärden beslutas eller i vart fall så snart som möjligt efter nämnda tidpunkt, i syfte att göra det möjligt för den berörda enheten att inom föreskriven frist utöva sin rätt att väcka talan. Iakttagandet av skyldigheten att upplysa om sådana skäl är nödvändigt för att de personer till vilka de restriktiva åtgärderna riktar sig ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid unionsdomstolen. Iakttagandet av denna skyldighet är även nödvändigt för att unionsdomstolen fullt ut ska kunna genomföra den legalitetskontroll av den aktuella rättsakten som det åligger den att göra (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6351, punkterna 335-337 och där angiven rättspraxis).

75 Tribunalen anser med hänsyn till denna rättspraxis att det är lämpligast att först pröva rådets och kommissionens inledande argument att sökandebolaget inte får åberopa rätten till försvar. Därefter prövas påståendet om åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av sökandebolagets rätt till försvar och av sökandebolagets rätt till ett effektivt domstolsskydd genom att sökandebolaget inte har fått tillräcklig upplysning om åtgärderna mot det. Tribunalen kommer slutligen att pröva argumenten om de fel som rådet påstås ha begått i sin omprövning.

Sökandebolagets möjlighet att åberopa principen om iakttagande av rätten till försvar

76 Rådet och kommissionen har bestritt att principen om iakttagande av rätten till försvar skulle vara tillämplig i förevarande fall. Med hänvisning till tribunalens dom av den 19 maj 2010 i mål T-181/08, Tay Za mot rådet (REU 2010, s. II-1965), punkterna 121-123, har de gjort gällande att sökandebolaget inte är föremål för restriktiva åtgärder på grund av dess egen verksamhet, utan på grund av att sökandebolaget ingår i den allmänna kategorin av personer och enheter som har gett understöd till kärnvapenspridning. Förfarandet för att införa restriktiva åtgärder inleddes således inte gentemot sökandebolaget, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 70 ovan, och sökandebolaget kan således inte åberopa rätten till försvar eller kan endast åberopa denna rätt i begränsad omfattning.

77 Detta argument kan inte godtas.

78 För det första har domstolen nämligen, i dom av den 13 mars 2012 i mål C-376/10 P, Tay Za mot rådet, efter överklagande upphävt tribunalens dom i det ovan i punkt 76 nämnda målet Tay Za mot rådet i dess helhet. Tribunalens konstateranden i nämnda dom ingår således inte längre i unionens rättsbildning och kan därför inte åberopas av rådet och kommissionen.

79 I artikel 24.3 och 24.4 i beslut 2010/413, artikel 36.3 och 36.4 i förordning nr 961/2010 och artikel 46.3 och 46.4 i förordning nr 267/2012 föreskrivs dessutom bestämmelser om skydd för rätten till försvar för enheter mot vilka restriktiva åtgärder vidtas med stöd av dessa rättsakter. Unionsdomstolen prövar sedan huruvida dessa rättigheter har iakttagits (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 67 nämnda målet Bank Melli Iran mot rådet, punkt 37).

80 Tribunalen finner därför att sökandebolaget i förevarande fall kan åberopa principen om iakttagande av rätten till försvar, såsom denna princip framgår av punkterna 70-73 ovan.

– Åsidosättande av motiveringsskyldigheten samt av sökandebolagets rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd genom att rådet inte lämnat bolaget tillräckliga upplysningar om de restriktiva åtgärder som vidtogs mot det

81 Sökandebolaget har i sitt svar på tribunalens frågor, som inkom till tribunalens kansli den 8 juni 2012 (se punkterna 32 och 54 ovan) förklarat att det, med hänsyn till domen av den 13 mars 2012 i det ovan i punkt 22 nämnda målet Melli Bank mot rådet, inte längre påstår att rådet har åsidosatt motiveringsskyldigheten och sökandebolagets rätt till försvar genom att inte meddela sökandebolaget varför det anser att bolaget ägs av BMI och vilka omständigheter som rådet anser stöder denna slutsats.

82 Sökandebolaget har emellertid gjort gällande att det, trots upprepade påstötningar hos rådet, inte fått tillräckliga upplysningar om de restriktiva åtgärderna mot BMI. Bland annat fick sökandebolaget ingen upplysning om vilken bevisning som anförts för påståendet att BMI är inblandad i kärnvapenspridning. Sökandebolaget har härvid vänt sig mot rådets beslut att sekretessbelägga det ursprungliga förslaget och understrukit att de uppgifter som meddelats den 1 oktober och den 18 november 2009 inte är tillräckliga.

83 Sökandebolaget anser att meddelandet av dessa uppgifter inte innebar att bolaget på ett verksamt sätt kunde yttra sig över de restriktiva åtgärderna mot bolaget och mot BMI. De är inte heller av sådant slag att sökandebolagets fall kan anses ha fått en rättvis prövning.

84 Det ska inledningsvis erinras om att sökandebolaget varit föremål för restriktiva åtgärder sedan den 23 juni 2008. Under tiden från detta datum till den dag då den första av de angripna rättsakterna antogs, det vill säga den 26 juli 2010, förekom en omfattande skriftväxling mellan sökandebolaget och rådet, däribland rådets skrivelser av den 1 oktober och den 18 november 2009, i vilka sökandebolaget upplystes om den kompletterande motiveringen för de restriktiva åtgärderna och delgavs en icke-konfidentiell version av det kompletterande förslaget. Dessa handlingar ingår i bakgrunden till de angripna rättsakterna och kan således beaktas vid prövningen av förevarande grund.

85 Det ska vidare anmärkas att de restriktiva åtgärderna gentemot sökandebolaget hade två grunder, dels det ursprungliga förslaget, dels de uppgifter som meddelades den 1 oktober och den 18 november 2009.

86 Dessa grunder är självständiga, varför en eventuell slutsats att sökandebolagets rättigheter i förfarandet har åsidosatts vad rör det ursprungliga förslaget, endast kan leda till att de angripna rättsakterna ogiltigförklaras, om det står klart att de uppgifter som meddelades den 1 oktober och den 18 november 2009 inte ensamma kan utgöra grund för att vidta restriktiva åtgärder mot sökandebolaget.

87 Tribunalen har i punkterna 45-47 ovan redan konstaterat att talan inte kan upptas till sakprövning såvitt avser den fjärde grunden, i vilken det bland annat görs gällande att de skäl som meddelades den 1 oktober 2009 är materiellt felaktiga.

88 Såsom framgår av punkt 82 ovan har sökandebolaget dessutom inom ramen för den första grunden gjort gällande att de uppgifter som meddelades den 1 oktober och den 18 november 2009 var otillräckliga, särskilt eftersom de inte innehåller någon bevisning som stöder påståendet att BMI är inblandad i kärnvapenspridning.

89 Tribunalen vill anmärka att den kompletterade motiveringen för de restriktiva åtgärderna, vilken meddelades den 1 oktober 2009, är tillräckligt preciserad för att uppfylla de krav som uppställs i den rättspraxis som det hänvisats till i punkterna 67-74 ovan. Uppgifterna gör det således möjligt att identifiera till vilka enheter BMI tillhandahållit banktjänster och som omfattas av de restriktiva åtgärder som antas av unionen eller av Förenta nationernas säkerhetsråd, samt under vilken period de aktuella tjänsterna tillhandahållits och i vissa fall vilka specifika transaktioner som tjänsterna avser.

90 Vad avser den omständigheten att ingen bevisning har företetts vill tribunalen anmärka att i enlighet med principen om iakttagande av rätten till försvar är rådet inte skyldigt att lämna andra upplysningar än de som ingår i handlingarna i ärendet vid rådet. Rådet har i förevarande fall, utan att sökandebolaget har bestritt detta, förklarat att det bland handlingarna i ärendet inte förekommer någon ytterligare bevisning vad rör de skäl som meddelats den 1 oktober 2009.

91 Tribunalen underkänner därför sökandebolagets argument till stöd för påståendet att de upplysningar som lämnats den 1 oktober och den 18 november 2009 är otillräckliga.

92 Med hänsyn till vad som anförts i punkterna 85 och 86 ovan finner tribunalen därför även att sökandebolagets argument med invändningar mot att det ursprungliga förslaget inte lämnats ut är verkningslösa.

– Påståendet om felaktigheter i den återkommande omprövningen av de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget

93 Sökandebolaget har hävdat att rådet inte har gjort en verklig omprövning av de restriktiva åtgärderna mot bolaget, eftersom rådet uteslutande har grundat sig på existerande uppgifter, däribland uppgifter som inte meddelats bolaget. Sökandebolaget har särskilt gjort gällande att rådet inte prövat bolagets förslag till garantier för att undanröja risken för att de restriktiva åtgärderna mot BMI kringgås.

94 Tribunalen konstaterar härvid inledningsvis att det framgår av punkterna 85 och 86 ovan att de restriktiva åtgärderna gentemot sökandebolaget hade två grunder, dels det ursprungliga förslaget, dels de uppgifter som meddelades den 1 oktober och den 18 november 2009. De eventuella felaktigheter som har förekommit vid omprövningen av de skäl som angetts för det ursprungliga förslaget saknar således betydelse för frågan huruvida omprövningen av skäl grundade på de uppgifter som meddelades ovannämnda dagar ska anses vara rättsenlig.

95 Rådet har vidare, utan att sökandebolaget har riktat några invändningar häremot, gjort gällande att medlemsstaternas delegationer, innan de angripna rättsakterna antogs, hade mottagit BMI:s och sökandebolagets yttranden, vilka således kunde beaktas. På samma sätt framgår det av rådets skrivelser av den 18 november 2009, den 11 maj och den 28 oktober 2010, den 5 december 2011 och den 24 april 2012 att rådet beaktade dessa yttranden och besvarade dem. Rådet lämnade bland annat ett svar vad gäller sökandebolagets förslag till ytterligare garantier.

96 Vad gäller sistnämnda garantier anmärker tribunalen slutligen att rådets beslut att vidta restriktiva åtgärder mot en ägd enhet, såsom konstaterats i punkt 57 ovan, inte bygger på en bedömning av risken att enheten kan förmås kringgå verkan av de åtgärder som vidtagits gentemot dess moderbolag, utan är en direkt följd av genomförandet av relevanta bestämmelser i beslut 2010/413, förordning nr 961/2010 och förordning nr 267/2012, såsom dessa har tolkats av unionsdomstolen. Vid sådana förhållanden var rådet vid sin omprövning av de restriktiva åtgärderna i alla händelser inte skyldigt att beakta sökandebolagets förslag till kompletterande garantier för att undanröja risken att de aktuella åtgärderna kringgås.

97 Enligt sökandebolaget framgår det vidare av diplomattelegrammen att medlemsstaterna, särskilt Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, har utsatts för påtryckningar från den amerikanska regeringen i syfte att få dem att vidta restriktiva åtgärder gentemot iranska enheter. Denna omständighet väcker tvivel huruvida de antagna åtgärderna är rättsenliga och hur det gick till när de antogs.

98 Den eventuella omständigheten att vissa medlemsstater har utsatts för diplomatiska påtryckningar innebär emellertid inte i sig att dessa påtryckningar har påverkat de angripna rättsakternas innehåll eller rådets prövning när rättsakterna antogs.

99 Tribunalen underkänner därför argumenten till stöd för påståendet om felaktigheter i den återkommande omprövningen av de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget.

100 Av det ovan anförda följer att sökandebolaget inte kan vinna framgång med den första grunden och att talan därför ska ogillas i sin helhet, eftersom yrkandet att de angripna rättsakterna ska ogiltigförklaras med omedelbar verkan inte längre har något föremål.

Rättegångskostnader

101 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandebolaget har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet i huvudsak har tappat målet, ska sökandebolagets yrkande bifallas.

102 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska de institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Kommissionen ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Melli Bank plc ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta Europeiska unionens råd för dess rättegångskostnader.

3) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 20 februari 2013.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 2

Förfarandet och parternas yrkanden 5

Rättslig bedömning 6

Upptagande till sakprövning 7

Huruvida sökandebolagets justerade yrkanden kan upptas till sakprövning 7

Huruvida den fjärde grunden avseende att rådet gjorde en oriktig bedömning av BMI:s inblandning i kärnvapenspridning, kan upptas till sakprövning 7

Huruvida rådets argument i frågan huruvida grunderna avseende att sökandebolagets grundläggande rättigheter har åsidosatts kan upptas till sakprövning 8

Prövning i sak 8

Den andra grunden: Oriktig bedömning i frågan vilket ägande eller inflytande BMI har i sökandebolaget. Den femte grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen, äganderätten och näringsfriheten 8

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av principen om iakttagandet av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd 10

Sökandebolagets möjlighet att åberopa principen om iakttagande av rätten till försvar 12

– Åsidosättande av motiveringsskyldigheten samt av sökandebolagets rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd genom att rådet inte lämnat bolaget tillräckliga upplysningar om de restriktiva åtgärder som vidtogs mot det 12

– Påståendet om felaktigheter i den återkommande omprövningen av de restriktiva åtgärderna mot sökandebolaget 14

Rättegångskostnader 15